

de onvergetelijke typen, die zij in hunne kindsheid en jongelingsjaren op de schoolbanken der ontbering hebben leeren kennen. In de schildering van door-en-door goedgehartige karakters, die den adel hunner ziel onder een ruw of onbehaaglijk uiterlijk verbergen, volgt Reuter Dickens soms op den voet. Reuter's „Entspekter” Bräsigt uit *Ut mine Stromtid* herinnert aan Dickens' Tom Pinch, aan de gebroeders Cheeryble, aan Captain Cuttle, aan den Schoolmeester uit *Nelly*, aan Trotty Veck uit *The Chimes*, aan Joe Gargery uit *Great Expectations*. Oude vrijers zijn het meestal, die in hunne jeugd eene dierbare geliefde zien huwen met een gelukkiger mededinger, maar daarom geen enkelen droppel van bitterheid in den levensbeker van anderen schenken. „Entspekter” Bräsigt heeft in zijne jeugd te vergeefs gevrijd naar het mooie meisje, dat ten slotte Juffrouw Nüssler van de pachthoeve Rexow werd — maar altijd bleef hij de trouwe oude vriend, die haar in de vele beslommeringen van het gezin en de hoeve met dapperheid ter zijde staat.

Mij heugt het, hoe ontstemd ik mij gevoelde, toen ik voor eenige jaren te Wiesbaden naar den schouwburg ging, om Junckermann als Onkel Bräsigt te zien — en er geene staanplaats meer te krijgen was. Kortens daarna kwam Junckermann naar Nederland, en mocht ik den veelgeprezen kunstenaar als „Entspekter” aanschouwen. Grootere teleurstelling heeft mij zelden getroffen. Junckermann maakte van den fijn humoristisch gevoelenden Bräsigt een soort van clown, een dollen hansworst. Het beste tooneel uit: *Ut mine Stromtid* werd geheel bedorven.

Reuter heeft misschien geen betere bladzijde dan de bedoelde geschreven. Het geldt de verloving der beide tweelingen, Line en Mine, dochters van juffrouw Nüssler, met twee theologische candidaten. De éene, Gottlieb, is zeer vroom, en maakt het hof aan Line, de andere is een vechtersbaas, die liever pachter van eene goede landhoeve zou willen worden, en het hart van Mine gewonnen heeft. „Entspekter” Bräsigt kan den vromen Gottlieb niet uitstaan, maar hij heeft een zwak voor den wilden Rudolf, omdat die met zijn petekind wil trouwen. Bräsigt klimt in een kerseboom bij een priëel, waar de beide paren binnen kortens tijd elkander afwisselen, om over hunne liefde te spreken. Bräsigt laat den vromen candidaat Gottlieb praten, en stoort zich niet aan hem, maar als Rudolf zijn petekind kust, valt hij uit den kerseboom, en staat plotseling voor de verblufte jongelieden. En dan volgt deze kostelijke dialoog:

... — „Kom eens hier, Rudolf! Wil-je van je leven niet meer op den preekstoel komen, en geene preeken meer maken?”

— „Neen, nooit weer!”

— „Wil-je 's morgens klokke vier, en zomers klokke drie, opstaan, en voer geven aan je beesten?”

— „Op ieder uur van den dag en den nacht!”

— „Wil-je behoorlijk leeren ploegen en eggen en maaien en binden, dat is te zeggen met halmen, met een touw is geen kunst.”

— „Ja!”

— „Wil-je bij het takkebosschen rijden nooit van je leven, als de wagens al weg-